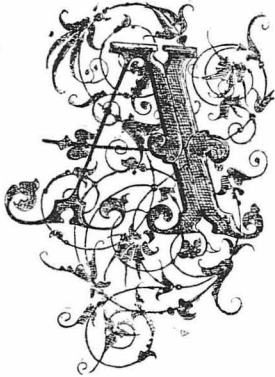

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΚΟΡΟΛΕΓΚΟ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ

ΞΑΦΝΑ φωνές τρομαχτικές ακούστηκαν μέσα στη νυχτερινή σιγαλά :

— Με σκότισες !... Με σκότισες !...

Ο Ίβαν έστρεψε καταφροσισμένος και προσπάθησε να καταλάβει τι συμβαίνει.

— Με σκότισες !... Με σκότισες !... Ξεκαλοούθησαν ή φωνές ?

Ο Ίβαν πήδησε γάτο από το κρεβάτι του κι έφραξε για τα πάντα. Την ίδια στιγμή άνοιχτηκε ξαφνικά η πόρτα του δωματίου του και μέσα από σκοτάδι άκουσε τη φωνή της Μάρσας, της υπηρέτριας του σπιτιού :

— Ίβαν, Ίβαν, σήκω !... Τη σκότισες την κυρία, τη σκότισες... Ίβαν, Ίβαν !...

Ο Ίβαν βγήκε έξω στο διάδρομο, έτσι όπως ήταν, ξεπόλητος.

Η πόρτα της κρεβατοκομιτσής των γονιών του ήταν άνοιχτη ανοιχτή. Μετα από μιάμιση δεκάρα υπήρξε ένα παράξενο σφάλμαγμα : Η μητέρα του ήταν με τα νυχτερά της και με έπιπλα μαλλιά, ο πατέρας του με τα μαλλιά έταχτα και χρώμας, καταλόηστος.

Μιλώντας η μητέρα του :

— Άχ, με σκότισες, κωκώθηκα !... Έλαγε. Με σκότισες !... Μυθώθηκε τα μαλλιά !

Ο Ίβαν πλησίασε και θέλησε να έπαυθη :

— Τι είναι αυτό ; Τι συμβαίνει ; φώναξε κι η φωνή του Έστρας.

— Άχ, Ίβαν, παιδιά μου, φώναξε η μητέρα του, έλα δω... Έλα να δες που κωκώθη τα μαλλιά μου... Μου ξεφούσε τα χροιά μου μαλλιά, της Έρας, παιδί μου...

— Πήγαμε, μητέρα... Μήν τον ξεσυνιρίξω !... Πήγαμε να κοιμηθώ, τραβήσε ο Ίβαν.

— Έπειτα γύρισε προς τον πατέρα του και του είπε :

— Πατέρα, μή χριστός, σε παρακαλώ, τη μητέρα... Μήν τη χριστός !

Ο πατέρας του διαμαρτυρήθηκε :

— Μιά ποιάς τη χριστός, παιδί μου ; Ποιάς τη χριστός !

Τότε η μητέρα γύρισε προς τον άντρα της κι Ξεκαλοούθησε :

— Να, εσύ Στέφανε Ίβανόβιτς, εσύ τόλμησε να βάλεις άπάνω μου χροιά... Έσύ που μοίφαγες την τροχιά μου και που με στέφρες από κάθε χροιά, από κάθε διασκεδάσα... Έσύ που με πήρες κοπέλλα, κωκωσμένη άποσ ήμου, ξεφουρή με του ποσιού το γάλα, και που γρονθές κάθε διστραγιά και με πόσες κι όλα τα φουζιάνα και κι έφραξες τώρα σ' αυτή την κατάσταση... Αλλά που ζάνεις τόσα χροιά που σ' έρω... Άχόμια και τα παιδιά σου σε σιχαίνονται... Κι' έγώ σε σιχαίνω, σε μισώ... !

Ο Ίβαν γύρισε τώρα προς τον πατέρα του και τον άνταξε κι ένα βέλιμα, σαν να πούλεγε άκουσάρι ! Το βέλιμα του πατέρα του, μέσα από θαμνό φως, του φάνηκε γεμάτο όστρο και πικρία.

— Πετρούσκα, πρόσεξε ! φώναξε ο Στέφανος Ίβανόβιτς ξαφνικά. Μου Ξεσκότισες την ύπνοση. Πρόσεξε, σου λέω... !

— Εκείνη όιος Ξεκαλοούθησε :

— Σου Ξεσκότισε την ύπνοση, Ξ ; Αυτό μάς έλειψε τώρα ! Άχ, Ξέρω έγώ τι σου χριστάσαν έσένα ! Έσύ ήβελος... άπίστωμα !

Και τα μεγάλα άμυγδαλωτά μάτια της άστραφαν μέσα στο σκοτάφος.

Ένας βορυχθιάς, σαν άνθρωπο που πνίγεται βγήκε από το στόθος του άντρός της.

— Άτιμη ! φώναξε και χόθησε έπάνω της με λύσσα.

Ο Ίβαν και η Μάρσα, η υπηρέτρια, μπήκαν στη μέση για να τους χωρίσουν. Δέν τό κατορθώσαν όμως, παρά με πολλή κόπο.

Η Μάρσα τραβήξε την κυρία της στο άλλο δωμάτιο. Ο Ίβαν έμεινε μόνος με τον πατέρα του.

— Τα βλέπεις, παιδί μου, τα βλέπεις !... , είπε ο Στέφανος Ίβανόβιτς στο γιό του.

Ο Ίβαν σήτρεξε έπάνω του με στοργή :

— Άχ, γιά, πατέρα μου, χροιάς μου πατέρα... Το Ξέρω πως Ξχριστός διόρι... Έίλε νεκροή... Μήν τη Ξεσυνιρίξω !...

— Αυτό μούκανε, παιδί μου, τόσα χρόνια... Με καταβάσανσε με τις παραξενιές της και τις τρέλλες της και στο τέλος με κατάνησε έτσι όπως με κατάνησες... !

Ένας λυγρός βγήκε από το στόθος του, έβασε έπάνω στο κρεβάτι του και τα δάχρυλα άρχισαν να τρέχουν στα μάγουλά του... !

Ο Ίβαν δέν είχε δει άλλη φορά τον πατέρα του να κλάει και να κούδω τα δάχρυλα του τόσο θλιβερά πάνω στα γεροντικά μάγουλά του. Και γι' αυτό όργισε η καρδιά του... !

— Πατέρα μου, γλάει μου πατέρα, μήν κλάεις, σε παρακαλώ... Μήν κλάεις... μη λυπάσαι... , του φημίσε γλάνα κι ένας λυγρός βγήκε από το στόθος του. Έγγρας ύστερα κι αυτός στο κρεβάτι κι άγκάλιασε τον πατέρα του.

Αλλά τη στιγμή ακούστηκε άπέξω η πένθητη φωνή του γαδιού.

— Έλα, παιδί μου, σίγα να κοιμηθώ, είπα κορασιμένος... , είπε ύστερ' από λίγο στον Ίβαν ο πατέρας του.

— Θα πάω, πατέρα... !

Κι' άμεισε σιωπηλώς, φίλησε με τρυφερότητα το γέρο του και βγήκε έξω.

Από τ' άλλο δωμάτιο ακουγόταν το βορυχιά το της μητέρας του :

— Άχ, άχ !... Άχ, Παναγίτσα μου !... Τι παιδί που με βόηξε !...

Ο Ίβαν προχώρησε και μπήκε μέσα. Η μητέρα του ήταν πεσμένη στον καναπέ, με τα μαλλιά λυμένα.

Η Μάρσα είχε γονατίσει μπροστά της και την δροσίσε το μέτωπο κι ένα μαντήλι βρεγμένο. Το κερί που έκαψε έπάνω στο τραπέζι είχε ένα έλεονό κοκκινωτό φως. Η σελήε διαγράφονταν στον τοίχο, τρομαχτικά μεγαλοπνεύσε.

Η Μάρσα γόησε δεξιά :

— Πώς είσαι, μητέρα ;

— Έ, παιδί μου ! Πώς νάμια ;

Ο Ίβαν πήρε από το χέρι της Μάρσας το μαντήλι κι έβρωξε το μέτωπο της μητέρας του.

— Άχ, έδω, παιδί μου, πάσε έδω... , κι όδήγησε το χέρι του Ίβαν στο μέρος που της πονούσε.

— Είν' άργά, παιδί μου, παιά, το είπε έπειτα, κι' έσύ θύσα κορασιμένος. Δέν πάς καλύτερα να κοιμηθώ ;

— Θα πάω, μητέρα !

Έκωψε, φίλησε τη μητέρα του στο χέρι και στα μάτια και βγήκε έξω.

Στο διάδρομο που πέρασε, βασίλευε νυχτερινή σιγαλά. Προχώρησε στο δωμάτιο του γιά να πέση να κοιμηθώ, αλλά δέν τον έπαινε έπνος ! Άνοιξε τότε το παράθυρο κι' έβρωξε το βέλιμα στη γαλήνη της έξοχης. Το στόμα του ήταν γερό και διοφύσε... !

Πήρε την άπόλαση να κατεβή γάτο και να πη άκρω νερό από το πηγάδι. Έβρωξε ένα ροζέο έπάνω του και γλίστησε έξω σιγά-σιγά για να μήν τον άκούσουν.

Έξω βασίλευε απόλυτη ήσυχία. Η σελήνη ταξίδευε σ' έναν ορανό γεμάτο σύννεφα.

Ο Ίβαν άνάσωνε βαθιά το δροσερό άέρα της νύχτας. Έβρωξε ύστερα νερό από το πηγάδι, έπρε άρκετό και δρόσισε κατόπιν το μέτωπό του... !

Γιά να διαλύση τη μεγαλοπία που τον έδάρανε, προχώρησε ύστερα γάτο τον κήπο.

Ανάπνευσε πάλι κι ευχαρίστησε τη μεθυστική μυρωδιά των λουλουδιών και γάδιε τα λειβά όδία, που έπάνω στα φύλλα τους ήταν κωκωμένη ή νυχτερινή δροσιά, σαν να ήταν είχαν άφήσει εκεί τ' άσημένα φιλιά της σελήνης.

Ο Ίβαν προχώρησε πιο πέρα.

Όλη ή γύση έκτασης ήταν δυσημένη στον ύπνο. Στο δρόμο έλειπαν τα πετροδάμια και τα γαλιά κι' από καρού σε καρού άκουγόταν το ξαφνικό σύρσιμο κανενός έρπετου. Η ίδια γαλήνη άπλωνότανε παντού.

Μονάχα μακροιά από τα χωράφια, έφταναν τα γαυγίσματα των σκύλων. Αύτοι οι ήχοι είχαν κάτι το άπαισιο γιά τον Ίβαν και τον έκαναν να γρησθή.

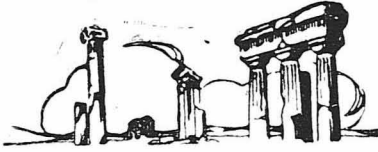
Σε μία στιγμή πέρασε από το νού του έκείνο που έλεγε σιμείει πρό δ-

Ο Ίβαν κούταξε το φεγγάρι πουβλαίε κυνηγητό με τα σύννεφα...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΪΚΩΝ ΠΡΟΣΕΤΙΩΝ

Ο "ΞΕΡΟΤΑΓΑΡΟΣ,

Τ' ανέκδοτα του Μπαρμπα Σπύρου. Ο Άσμη Βέης στην έπαυλη Χαλκικονόδουλη. ΄Όπου ο Μπαρμπα Σπύρος ένυπνιζείται... χανουμάκια! Η κανταές των νεαρών στο Παλιό Φάληρο. Η έκπληξης του ΄Οθωμανού Διπλωμάτου. Η πρώτες Φαληριές βίλλες. Τά ενέματτα των πρώτων οικιστών. Τ' αρχαιο-λογικά εύρηματα. Τι έγραφε πρό 18ετίας ένας χρονογράφος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β΄.

Συνεχίζουμε σήμερα τήν ενδιαφέροντα ανέκδοτα του Μπαρμπα Σπύρου Ξεροτάγαρου, τού άπολαυστικού ζεύγους μεγαλοκτηματία και τού πορτ του Παλιού Φαλήρου:

Τό καλοκαίρι τού 1896, ό έν Άθήναις πρώτος γραμματέυς τής Τουρκικής Πρεσβείας Άσμη Βέης έγκαταστάθηκε στο Παλιό Φάληρο, στο σπίτι Χαλκικονόδουλη. (΄Όπου άργότερα έγινε τό Ξυδασι-τάριο «Μπάρο»).

΄Υστερ' από λίγες μέρες διαδόθηκε σέ όλο τό Παλιό Φάληρο ότι ό Τούρκος Διπλωμάτης είχε μαζί του και δύο χανουμάκια έκτάκτου πλούτου, που τά είχε φερει από την Κωνσταντινούπολη.

Η φήμη αυτή δέν μπόρεσε ν' αφήσει άαργήνητη την ξροτάγαρη καρδιά του Μπαρμπα Σπύρου, ό οποίος άρχισε νά τρυφώζη τό σπίτι τού Τούρκου... Επειδή όμως χανιά χανουμά δέν παρουσιάζονται και τά φλογερά βέβαια του Άθηνάϊου εύπατρίδη άντικριζάν μόνο παρόμοια κλειστά, ό Μπαρμπα Σπύρος άναγκάστηκε στό τέλος νά βάλει εις ένέργειαν τό «βαρύ πυροβολικό»: όπως έλεγγε:

Είπατε στό προηγούμενο άρθρο ότι μπράστα στό Ξενοδοχείο τού Σπύρου Ξεροτάγαρου ήταν άραγμένες διαρκώς τρεϊς ραζες, για τό θαλάσσιο γλέντι αυτόν και τής παρέας του.

Ο ξεροτάγαρης λοιπόν Φαληριώτης εσημασιώσθηκε τις βάρκες, έφερε βίβλια και αντανόια από τής Άθήνας και ή κανταές άρχισαν. "Όλη τή νύχτα —και πολλές φορές όλη την ήμέρα— ό Μπαρμπα Σπύρος πότε μέσα στις βάρκες του και πότε στο άπέναντι τού πατιού τού Χαλκικονόδουλη μαγαζι του, στο λεγόμενο «Γράλιο Πέργου», σπο-δειόμενος από πολυκαθίδους φίλους, τραγουδούσε τά πάθη τής καρδιάς του και τό σεβντά που τού είχαν άναίρε στα στήθη ή... άό-οματες χανουμισσες!...

Άλλ' ό χαρως περνούσε και κανένα γιασημάκι δέν παρουσιάζονταν στα παρθένα του Άσμη Βέη... Τέλος, ό Μπαρμπα Σπύρος έθθμοσε, άπεφάσισε νά περιφρονήσει τις σκληρόκαρδες ΄Οθωμανίδες και νά τραπή σέ άλλους ενθουώτερους έ-ρωτες. Αυτό και έκανε...

Τό άστέο όμως έγινε ότι διάφο-ροι κομμωτή νεοί τού Άθηνών και τού Πειραιώς, πληροφορηθέντες ότι έπαρχει χαρμιά, γεμάτο από όφει τού Παραδείσου, στο Παλιό Φάληρο, άρχισαν ν' αττοι νά τρυφώζον έξω από τό σπίτι τού Τούρκου διπλωμάτου μέ την έλπιδα ότι θα ήσαν εντυχεστοί από τό Μπαρμπα Σπύρο μέ τό κάκινα μάτια... Τή νύχτα, στις φεγγαροβαθάδες, βάρκες μέ κιδωροφόδες νεύς έρχόνταν από τον Πειραιά, έδοξολιούζαντες μπροστά στό μωτιριώδες παραθαλάσσιο σπίτι τού Άσμη Βέη, και άμανεδες άντηχούσαν στην ήσυχή νύχτα. Τέλος, ό Τούρκος διπλωμά-της (που ήμνε στο σπίτι μέ τό μάγειρο του και τόν ύπηρέτη του, χο-ρις άπολύτως κανένα θηλυκό), μη μπορώντας νά κλείσει μάτι, ώρήσθη ν' έμαθε την ατία τής άσθηματικής ατής άνησυχίας. Γελώντας μέ

ήλιον άπάνω στο σπίτι και αίρήσε σόγκωμος. Μιά τρεμιούλα ξεχώθηκε στο χορμί του ν' ένα έδος παραλίας κριζεψε τό παιδικό μυαλό του.

—Άνοιξε τά μεγάλα του μάτια ίκετευτικά και ψυθίρισε: —Πατέρα, σέ παρακαλώ, μίν τή χριτάς τή μητέρα!...

—Εκείνη τή στιγμή πρόβαλε μέν' άλ' τά σύννεφα ή σελήνη κι' ένα κίμα άσμημένο φως χόθηκε άπάνω στα χορτάκια.

Ο ΄Ιβάν χιτάζε τό φεγγάρι ποικιλιάς κνηρηγτό μέ τά σύννεφα και γέλασε ήλιθια.

—Χά, χά!... Πώς παίζον και πως κνηρηγόνται!... Χά, χά!... Τι άστέο!...

Και χριτήσε τά παιδικά του χεριά γεμάτος χαρά.

—Επειτα άνοιξε και πάλι τά μεγάλα παιδικά μάτια του και ψυθί-ρισε ίκετευτικά:

—Πατέρα, μίν τή χριτάς, σέ παρακαλώ, τή μη-τέρα, μίν τή χριτάς!... * * *

Τό άλλο πρωί, που ό έγγάτος βγήκανε στ' άμπέ-λια για νά τρυφώσουν, βόρχαν ένα παιδί τρελλό που πλανούταν άσκοπα στα χορτάκια.

Κι' όταν τό φωτοδών χαπιτί, άνοιγε τά μεγάλα παιδικά μάτια του και ψυθίριζε ίκετευτικά: —Πατέρα!... Μίν τή χριτάς, σέ παρακαλώ, τή μητέρα... Μίν τή χριτάς, πατερούλη!... IBAN ΚΟΡΟΛΕΓΚΟ

την καρδιά του, έπήγε στό μαγαζι τού Ξεροτάγαρου και έδήλωσε κα-θαρά σέ όλους ότι τή μόνος και άξεργάτος μέσα στο σπίτι.

—Πού τής είδατε τις χανουμά, υπέ: Στόν βίνο σας!... Μπουντο-λάδες!...

Κ' έργγε, ξεκαθαρμένος από τό γέλιο ό εθθμικός ΄Οθωμανός δι-πλωμάτης, τού όποιου τά χροατά τών ήλιων καταστήσει τότε άγα-ρητό στα Άθηνάϊα σαλιόνια, όπου έδραζανε... * * *

Την έποχή τού άνοτέμου έπεισθίου, τό Παλιό Φάληρο είχε άλ-λάξει τελείως όψη. Κομψές βίλλες ήσαν άντικαταστήσει τις καλοκά-λιγγές κιδιές τών γιδωστών, όρθοι χαράδριχαν, τό μεγάλο Ξε-νοδοχείο Ξεροτάγαρου είχε ήρθει και όλα έδειχναν ότι σέ λίγον καιρό ή όρμια παραλία, ή προνομιοχος από τή άπεί θα γινόταν μα-γαζό θερινό κέντρο σέ όλη την Άνατολή.

Από τις πρώτες και όμοιότερες έπαύσεις που χριτήσαν στο Πα-λιό Φάληρο, άνταξίως τις βίλλες: τών Φίλς, Λεστοζίου, Γερονίου, Σουδηαρη, Γαζή, Αποστολοπούλου, Χατζημάζου, Θεοδοσιού, Λογοθετοπούλου, Σαχινιά, Τουγγάρη, Τουγγεζή.

Κατά τό 1900, κατά τό έστιατόριο «Κίματα» και σέ άλλα μέρη τού Παλιού Φαλήρου ανεκαμύθησαν άρχαία οικοδομήματα ρομαί-κών χρόνων, που σημαίνει ότι τά μέρη εκείνα κιδιούζοντο. Τό ίδιο άπέδειξη και μέ τούς άνθρακίσιους σκελετούς.

Πρό 18ετίας, Άθηνάϊος χρονογράφος έγραψε τά ακόλουθα σχε-τίως με τό ρομαίκο πρώτιστον:

«Παραμένον έν Παλιό Φα-λήρο και έχον ένοπλιόν μου έ-κτεινόμενον τών Σαρονικών με τά ενκρινώς διαγραφόμενα νη-σιά του και τό Πελοποννησιακά όρη, σκεπτομαι τι θα μισοσάτες νά γίνη ή όρμια αυτή άκτι τής Άττικής, ή πλήρης χειμ-ιδίων, μέ τό γλυκύτατον κλίμα τής και μέ τās άρωματώδες ά-ποποιίας τού πελάγους, τό ό ποιον στέλλει τά κνματα ν' ά-ναπαυθών μέχρι τής κατοικίας μου. Η άκτι αυτή εινε ένα τμήμα τής Έδύμ, καπιον ιδε-ώδες και άφθαστον κάλλους έ-νευρον δι' έκείνους, ό ποιοι περνούν την ζωήν των μέσα εις τās πόλεις, τās όποιας μισοίτου: αι νούσι... Αυτή ή άκτι, αν διετιθέντο όλιγα εκ των οικουσιθέντων άδικως και παραλόγως φιλανθρωπικων χορηγιών, θα μισο-σάτες νά μεταβλήθη εις μιαν Κωνσταν' Άκτιν, εις ένα Σάν Ρέμο, εις μιαν Ριβιέραν, όπου χιλιάδες νευραθενικών, σπηθικών, πα-σχόντων από σοματικώς εξανθήσεις, προερχομένων εκ τής Κεν-τρικής Έυρώπης και ίδιος εκ τής Ρωσίας, θα ήρχοντο νά εύ-ρον άνάπαυσιν, θαλπωρη, τόνωσιν από όργανισμό ύπό τās θω-πιίας τού κλιματος, προφυλαγόμενον από τούς ψυχρούς άνέμους τού Βορρά περισσότερο παρ' ό,τι αι Κάνια και ή Ριβιέρα...»

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΚΑΛΑΥΝΤΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Κάποιος Γερμανός ιστορικός άνακάληψε τελεντάια σ' ένα παλιό χειρόγραφο μιιά συνταγή όδοντοπάστας ρομινμένη από τόν λατόρο Κλαύ-διο πόδω χορηγ της αυτοκρατορίας τής Ρώμης Μεσαλίνας.

Την άντιγράφουμε λοιπόν παρακατω για όσες θα ήλιαν την περι-έργεια νά την δοκιμασουν:

Κέφατο έλαφο κολανθιόνο 2 οδγκιές
Μαστίγια Χίου 1 οδγκιά
Σαλμιακ 1 οδγκιά.

Κατά τή βεβείωση μάλιστα τού συγγρονον ιστορικού Ξερθιονίου Λόγγου, ή τρομική αμύτσεια ήταν κατενθουσιασμένη από την όδοντοπάστα αυτή.

Έπίσης εινε γνωστόν ότι ή Νινών ντέ Λαγκλό έ-φριμύζετο πρό πάντων για τά όρμια, λεπτεπιλετα και λευκότα χέρια της. Και όμως δέν πλενόταν παρά μέ χλιαρό νερό.

Έπίσης ή Ιδία έλεγε ότι ή γυναικες δέν πρέπει νά χρησιμοποιούν τό σαπουνι περισσότερο από μιιά φορά την ήμέρα.

Ακόμη σμιθιούλευε τις γυναικες νά μεταχειρί-ζονται κάθε πρωί στο πλύσιμό τους χλιαρό νερό, μέσα στο όποιον νά ήλιαν βάλει άποθαδύς μιιά χου-φια... πιτυρα.

